

Arrest

nr. 83 063 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANDER VELPEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 30 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2009 werd ingediend door:

J., H.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Douar Tanezert op (...)1964

adres: (...).

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8 A dat bepaalt dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (...) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat zij voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene huwde op 09.12.2005 met de heer J. F. F. B.(...), van Nederlandse nationaliteit. Ze diende op 06.04.2006 een aanvraag gezinshereniging met EU-burger in en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Even later bleek evenwel dat haar man op 14 december 2005 in Brussel werd aangehouden en op 12.01.2006 aan Nederland werd uitgeleverd voor valsheid in geschrifte. Hij had namelijk in 1997 de Nederlandse nationaliteit op grond van valse personalia verkregen. Haar echtgenoot bleek in werkelijkheid te heten R. M.(...), van Marokkaanse nationaliteit. Gezien de valse personalia van de echtgenoot was het huwelijk nietig en werd het attest van immatriculatie van betrokkene ingetrokken op 13.06.2006. Betrokkene viel namelijk niet onder de voorwaarden van artikel 40 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beweert dat zij op het ogenblik van haar aanvraag gezinshereniging niet op de hoogte was van de valse identiteit van haar echtgenoot. Haar echtgenoot zou pas enkele maanden later gearresteerd worden, en ze zou pas van de fraude op de hoogte gesteld worden als ze contact met hem opneemt in de gevangenis in Nederland. Echter uit het administratieve dossier blijkt, zoals hoger gesteld, dat de heer M.(...) reeds op 14.12.2005, enkele dagen na het huwelijk, werd aangehouden en al sinds 12.01.2006 in Nederland in de gevangenis zat. De aanvraag gezinshereniging van 06.04.2006, die was gebaseerd op frauduleuze gegevens, kan bijgevolg niet aanvaard worden als een geloofwaardige poging. Betrokkene komt niet in aanmerking voor criterium 2.8A.”

Op 9 november 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

2. Over de gegrondheid

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Ten gronde: Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen

Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

Dat verzoekster een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Dat verzoekster dan ook niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris niet volstaat te stellen dat verzoekster geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te verwerven voor 18 maart 2008 omdat de aanvraag tot gezinshereniging door verzoekster ingediend op 6 april 2006 gebaseerd was op frauduleuze gegevens.

Verzoekster is immers op 9 december 2005 gehuwd met Dhr. F. B. J.(...), van Nederlandse nationaliteit.

Op 6 april 2006 dient verzoekster op basis van dit huwelijk een aanvraag tot gezinshereniging in.

De echtgenoot van verzoekster werd echter in december 2005 gearresteerd wegens het aannemen van een valse identiteit. Dhr. F.(...) bleek in werkelijkheid Dhr. R. M.(...) te heten en helemaal niet over de Nederlandse nationaliteit te beschikken, doch wel de Marokkaanse nationaliteit.

Dhr. M.(...) was klaarblijkelijk onder zijn eigen naam in december 1996 in het huwelijk getreden in Marokko met Mevr. N. E. O.(...). Na verhuizing naar Nederland met behulp van de valse Spaanse identiteit F. B.(...) is Dhr. M.(...) onder die valse identiteit in Nederland in het huwelijk getreden met dezelfde vrouw, N. E. O.(...). Uit dit huwelijk werd één dochter geboren, te weten L. F. B.(...) en dit op 15 april 1999. Dit huwelijk werd in februari 2003 in Nederland ontbonden. Het Marokkaanse huwelijk werd in februari 2004 ontbonden door de Marokkaanse rechter.

Het is in 2005 dat verzoekster haar echtgenoot leren kennen, niet wetende dat hij reeds jaren leefde onder een valse identiteit. Dhr. M.(...) gebruikte deze valse identiteit reeds sinds 1997 zonder dat iemand (met uitzondering van zijn zus en ex-echtgenote) hiervan op de hoogte was, ook verzoekster zelf niet. Zij heeft ook nooit enige reden gehad om iets te vermoeden. Haar echtgenoot beschikte immers over een blanco strafregister.

Uiteraard wist zij dat haar man was aangehouden, doch de raadsman van haar echtgenoot adviseerde haar destijds toch haar verblijfsprocedure verder te zetten gelet op het feit dat haar man in voorhechtenis zat en er dus nog geen uitspraak was gedaan over enige schuld of onschuld.

Uiteindelijk werd het attest van immatriculatie toch ingetrokken op 13 juni 2006, dus nog alvorens er enige definitieve uitspraak was geveld.

Het definitieve vonnis waarbij Dhr. M.(...) werd veroordeeld voor de valsheid in geschrifte dateert echter van 25 oktober 2006. Hij werd veroordeeld tot 24 maanden, waarvan 6 maanden met uitstel.

Verzoekster was dus niet op de hoogte van het feit dat haar aanvraag gezinshereniging gebaseerd was op frauduleuze gegevens. Zelfs indien zij wist dat haar man was gearresteerd voor oa. het aannemen van een valse identiteit (wat niet bewezen is) dan nog kan men verzoekster niet kwalijk nemen dat zij geloof zou hechten in haar echtgenoot en althans een definitieve veroordeling zou afwachten. Een verdachte is nog altijd onschuldig tot bewijs van het tegendeel. Op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging was er nog geen definitieve veroordeling uitgesproken. Deze dateert immers van 26.10.2006.

Verzoekster verloor niet alleen haar echtgenoot, doch ook haar verblijf in België waar zij inmiddels jaren verbleef. Zij diende een verzoek tot herziening in bij de RVV en startte een procedure bij de Raad van State. Doch beiden oordeelden dat gelet op het feit dat de echtgenoot van verzoekster over de Marokkaanse nationaliteit bleek te beschikken, verzoekster niet meer onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 40 Vreemdelingenwet viel en zij het grondgebied diende te verlaten.

Verzoekster meent dat deze aanvraag tot gezinshereniging in haren hoofde alleszins wel een geloofwaardige poging heeft ingehouden om in België wettig verblijf te bekomen.

Verzoekster wist immers pas zeker dat de feiten waaraan haar echtgenoot zich schuldig had gemaakt, bewezen waren verklaard op 26.10.2006 (datum Nederlands correctionele vonnis), dit is 6 maanden na haar aanvraag tot gezinshereniging.

Dat verweerster niet betwist dat verzoekster wel voldoet aan de overige voorwaarden voor regularisatie conform criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009.

Dat de door de Minister gegeven beslissing aldus niet gedragen wordt door de feiten van de zaak. Dat de beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is, wat een schending uitmaakt van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij zich beroept op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 maar dat zij niet in aanmerking komt voor de toepassing hiervan, nu zij voor 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf in België heeft bekomen, noch een geloofwaardige poging hiertoe heeft ondernomen. Immers wordt gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 december 2005 huwde met een Nederlandse onderdaan en zij op basis van haar huwelijk op 6 april 2006 een aanvraag gezinshereniging met een burger van de Unie indiende waarna zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, doch dat de echtgenoot van de verzoekende partij, in werkelijkheid de genaamde R.M.(...) van Marokkaanse nationaliteit, op 14 december 2005 in Brussel werd aangehouden en op 12 januari 2006 aan Nederland werd uitgeleverd voor valsheid in geschrifte zodat het huwelijk nietig werd verklaard en het attest van immatriculatie van de verzoekende partij werd ingetrokken op 13 juni 2006 daar zij aldus niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40 van vreemdelingenwet. Tevens wordt gesteld dat de beweringen van de verzoekende partij als zou zij op het ogenblik van haar aanvraag gezinshereniging niet op de hoogte zijn geweest van de valse identiteit van haar echtgenoot, deze pas enkele maanden later gearresteerd zou worden, en zij pas van de fraude op de hoogte zou zijn gesteld bij contact met haar echtgenoot in de gevangenis in Nederland, niet stroken met de gegevens van het administratief dossier, zodat de aanvraag gezinshereniging van 6 april 2006, die was gebaseerd op frauduleuze gegevens, bijgevolg

niet aanvaard kan worden als een geloofwaardige poging en de verzoekende partij, niet in aanmerking komt voor toepassing van het criterium 2.8A.

In de tweede bestreden beslissing wordt verder, in toepassing van artikel 7, *alineea* 1, 1° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en meer specifiek niet in bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat de aangehaalde bepaling niet toepasselijk is op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150 529).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dan ook niet.

2.3 De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij in haar enig middel tevens inhoudelijke kritiek uit op de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, zodat het middel derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, en in de mate waarin de verzoekende partij zich gezien de bewoordingen van het enig middel tevens beroept op het zorgvuldigheidsbeginsel, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat zij overeenkomstig de voorwaarden vervat in het criterium 2.8A van de vernietigde instructie geen geloofwaardige poging heeft ondernomen een wettig verblijf in België te bekomen voor 18 maart 2008 omdat haar aanvraag tot gezinshereniging van 6 april 2006 gebaseerd was op frauduleuze gegevens. Zij voert aan dat de bestreden beslissing niet wordt gedragen door de feiten eigen aan de zaak en betoogt aan de hand van een feitelijke uiteenzetting haar echtgenoot in 2005 te hebben leren kennen, doch niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat hij reeds jaren leefde onder een valse identiteit. Zij stelt nooit enige reden te hebben gehad iets te vermoeden daar haar echtgenoot beschikte over een *blanco* strafregister. Zij geeft aan kennis te hebben gehad van de arrestatie van haar echtgenoot, maar stelt destijds op advies van de raadsman van haar echtgenoot haar verblijfsprocedure te hebben verdergezet daar er toen nog geen definitieve uitspraak was over enige schuld of onschuld. Zij meent niet ten kwade te kunnen worden geduid geloof gehecht te hebben in haar echtgenoot en de definitieve veroordeling die dateert van 26 oktober 2006 - en dus zes maanden na haar aanvraag tot gezinshereniging - te hebben afgewacht. Zij voert aan dat haar aanvraag tot gezinshereniging aldus wel een geloofwaardige poging heeft ingehouden om een wettig verblijf in België te bekomen en duidt er tenslotte op dat de verwerende partij niet betwist dat zij tevens aan de overige voorwaarden van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie voldoet.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan criterium 2.8A van de vernietigde instructie daar zij in hoofdzaak geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen voor 18 maart 2008, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat zij wél een geloofwaardige poging heeft ondernomen en de verwerende partij aldus niet kon besluiten dat zij niet voldeed aan het criterium 2.8A van de vernietigde instructie. Deze voorwaarde een geloofwaardige poging te ondernemen een wettig verblijf in België te bekomen voor 18 maart 2008, kadert in het criterium 2.8A geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8A, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 29 maart 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij uit geen aanvullende opmerkingen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.4 De door de verzoekende partij in bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde "*Nederlandse vonnis Correctionele Rechtbank*" van 26 oktober 2011 betreffende haar toenmalige echtgenoot doet hieraan geen afbreuk. Dit klemte des te meer daar voormelde "*Nederlandse vonnis Correctionele Rechtbank*" dateert van 26 oktober 2011, terwijl de bestreden beslissing reeds werd genomen op 30 september 2011. Er dient op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het enige middel is ongegrond.

2.5 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, naast de schending van de formele motiveringsverplichting die reeds werd behandeld *sub* punt 2.2 van dit arrest, geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPs,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs